

VOLEIADISSA

VII

EL DEURE DE LA NOSTRA JOVENTUT

Hem d'insistir avui, com pensem insistir demà encara, en el deure que té la nostra joventut de intensificar l'obra de ciutadania i cultura política, si volem emmenar dreturament la política del nostre poble.

Hem dit la nostra joventut, i apel·lem a aquesta força que no ha pogut manifestar-se encara, car per dissort, la correcció de procediments polítics que cal seguir per obtenir la plena sobirania del poble per ell mateix, no s'albira i per tant no ens pot venir d'aquells homes —i aquí parlem en un sentit estrictament local— que van viure els moments polítics pre-dictatorials i que a hores d'ara —després de tants planys i llagrimetes vessades— sembla talment que no s'adonen de les vexacions i ignomínies sofertes damunt la seva esquena durant aquesta experiència suara acomplida, i es llancen a fer política igual, exactament igual, de la mateixa manera absurda, baixa i funesta d'altre temps.

Havent de prescindir doncs, d'aquestes possibilitats d'esmena que teniem dret a esperar de part d'aquests homes —que sortosament ja tots coneixem— hem de convenir forçosament que la força de la joventut és la més indicada per portar una actuació decidida i noble per decantar resoltament els procediments polítics que cal seguir per imposar una política, pròpiament política, eminentment democràtica i liberal.

Necessariament però, que això imposa immediatament, la necessitat de militar cadascú —i sempre amb un veritable sentit de responsabilitat— dintre el partit que millor quadri a la pròpia manera de veure les qüestions i problemes plantejats, per a poder fer una veritable obra eficient, al mateix temps que és ací, dintre els partits, on creiem que sobretot pot influir i on s'ha de mostrar decisiva la força de la joventut, resolent d'una vegada per sempre el bandejament que s'imposa dels falsos apòstols, que vistos d'aprop, no són altra cosa que ridícols egòlatres o senzillament, uns brètols acabats que clínicament aspiren poder dominar una situació per a valdre-s'en per les seves butxaques sense comptar per res l'interès col·lectiu, que a fi de comptes, sols i exclusivament a ell deu el lloc encimellat que detenta.

A. B.

Joventut granollerina estigues a l'aguait

Comencem el període en què es desclouen les activitats dels homes vers la idealitat llur. Sentim fretuosos com ens empeny el daler de resoldre el problema de la política local. Tenim, però, el tuf encara d'una política que ens desorienta. No obstant hem de fixar-nos amb aquells polítics i parti-

daris seus que sens escrúpol han contribuït a empenyar el crèdit de la ciutat, degut a llur catastròfica actuació.

Aquests senyors es mereixen el despreu més absolut i hem de procurar que mai més tinguin ocasió d'intervenir-hi.

Per a tal fi és hora de parlar i de definir-se; de parlar clar i de definir bé. S'ha de saber clarament qui són Liberals, Republicans, Torristes, etc., etc., per destriar bé els camps polítics.

Hem de bandejar aquests polítics de conveniència que no tenen vergonya d'ésser, avui, dels que garbellen, i demà, així que s'obre un nou horitzó polític, cuïten a ésser partidaris de la nova situació.

Podriem personalitzar, si volguéssim, un tipus d'aquesta mena que ha intentat sortejar la situació posant-se un nou vestit... però no cal, tots el coneixem.

Amb ideologia mai podran aquests individus ingressar en els grups polítics, car l'home de ideals té una substància d'esperit refractari a les tombarelles. Amb aquesta antecedència, cal que es previnguin els sectors polítics locals i forans, per si novament, algú, intentés provar d'ingressar-hi.

El partit que dominava fins fa poc, — si és que s'en pot dir partit — no tenia cap encarnació ideològica, com no tenia tampoc fluid ciutadà.

Jo gosaria a preguntar: Existeix un idealisme anomenat *torrista*? I què vol dir aquest cognom fantasmagòric?...

Molts deis quals han seguit aquest fantasma *idealista*, s'han nomenat en el seu temps Republicans, Socialistes, Liberals... però, al convertir-se en Torristes quedaven suplantats els seus ideals. Eren Torristes i res més. Estaven identificats amb els procediments del cacic i seguien amb mansuetud les seves ordres; molts per les seves particulars conveniències, per què els concedís una empresa de treball, o bé un empleu, o bé un petit favor... que després, naturalment, eren la seva força en èpoques electorals.

Heus ací tota la consistència *idealista* de la gent anomenada Torrista.

No hem de suportar, doncs, el procedir nefast d'aquests falsos idealistes. Hem de fer que la nostra joventut, potencial d'esperit, vibri a l'impuls de uns íntims i enlairats sentiments, i procurar que no es contagiï amb l'ambient superflu que ha creat aquestes anyades de política baixa en nostra ciutat, i que se sàpiga imposar resoludament a tota acció envilidora.

Als homes que volien governar per el seu lucre personal, ja s'els comença a corcar aquell aire propici que tenien. Aquests homes ja no es possible que tornin a governar, perquè l'esperit ciutadà s'ha redreçat i de cap de les maneres ho consentiria.

JOAN OLIVERES I MAURI

Al efectuar les vostres compres tingueu present les cases que ens afavoreixen amb llur anunci.

Curareu el vostre estómac prenent **DIGESTONA CHORRO**